

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-281/15

**Soha Sahyouni
împotriva
Raja Mamisch**

(cerere de decizie preliminară formulată de Oberlandesgericht München)

„Trimitere preliminară — Articolul 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții — Cooperare judiciară în materie civilă — Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 — Domeniu de aplicare — Recunoașterea unei hotărâri de divorț privat pronunțate de o instanță religioasă într-o țară terță — Necompetența vădită a Curții”

Sumar – Ordonanța Curții (Camera întâi) din 12 mai 2016

Întrebări preliminare — Competența Curții — Dispoziții ale dreptului Uniunii care, în temeiul dreptului național, au devenit aplicabile direct și necondiționat unor situații care nu intră în domeniul lor de aplicare — Includere — Condiție — Necesitatea ca instanța națională să indice existența unei astfel de trimiteri — Absența unei astfel de indicații — Necompetență vădită a Curții

[art. 267 TFUE; Regulamentul de procedură al Curții, art. 53 alin. (2); Regulamentele nr. 2201/2003 și 1259/2010 ale Consiliului]

Regulamentul nr. 1259/2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp stabilește numai norme privind conflictul de legi aplicabile în materie de divorț și de separare de drept, însă nu reglementează recunoașterea, într-un stat membru, a unei hotărâri de divorț care a fost pronunțată deja. În schimb, Regulamentul nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului nr. 1347/2000 prevede printre altele normele în materia recunoașterii și executării deciziilor în materie matrimonială. Acesta nu se aplică totuși unor astfel de hotărâri pronunțate într-o țară terță. În consecință, recunoașterea unei hotărâri de divorț pronunțate într-o țară terță nu ține de dreptul Uniunii.

Într-o situație în care nici dispozițiile Regulamentului nr. 1259/2010, evocate de instanța de trimitere, nici cele ale Regulamentului nr. 2201/2003 și nici orice alt act juridic al Uniunii nu se aplică în litigiul principal, interpretarea de către Curte a dispozițiilor dreptului Uniunii se justifică atunci când aplicabilitatea acelor dispoziții în privința unor asemenea situații a fost determinată de dreptul național în mod direct și necondiționat pentru a asigura un tratament identic acestor situații și situațiilor care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. Prin urmare, Curtea este chemată să verifice dacă există indicații suficient de precise pentru a putea stabili această trimitere la dreptul Uniunii.

Totuși, nu revine Curții sarcina de a lua inițiativa de a furniza o interpretare a dreptului Uniunii dacă din cererea de decizie preliminară nu reiese că instanța de trimitere demonstrează în mod efectiv o astfel de aplicabilitate. Situația nu este aceasta atunci când instanța națională se plasează în ipoteza aplicabilității Regulamentului nr. 1259/2010 situației de fapt din litigiul principal, fără ca vreo altă indicație să fie oferită pentru a stabili aplicabilitatea Regulamentului nr. 1259/2010 sau a altor dispoziții ale dreptului Uniunii în cazul acestei situații de fapt.

(a se vedea punctele 19, 20, 22, 23, 27, 28, 30 și 31)